

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **J. K.**, narozená dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2020, č.j. MPSV-2020/232969-911

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl tak, že zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále též

“správní orgán prvního stupně”), ze dne 3. 9. 2020 č.j. 16971/2020/AAL, jímž nepřiznal žalobkyni dávku pomoci v hmotné nouzi v podobě mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, kterýmžto měla být úhrada jízdného ve výši 1.650,- Kč.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobkyně nesouhlasila s prvostupňovým ani s napadeným rozhodnutím, což odůvodnila tím podjatostí správních orgánů, jejich nesprávným úředním postupem a nezákonným zásahem do práv žalobkyně. Dále uvedla, že správní řízení trpí těžkými vadami.
3. Dále namítla, že rozhodnutími správních orgánů byla krácena na svých právech a byla jí způsobena újma na zdraví, pročež navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě obdobně jako v napadeném rozhodnutí podrobně zrekapituloval postup správního orgánu prvního stupně a uzavřel, že toto rozhodnutí je správné, dostatečně srozumitelné a přezkoumatelné.
5. Žalovaný zdůraznil, že se v tomto případě jednalo o dávku hmotné nouze, kterážto je dávkou fakultativní a tudíž její poskytnutí závislé též na správním uvážení správního orgánu, který v tomto případě nijak nepochybil, když dávku žalobkyni nepřiznal, neboť poskytnutí dávky bylo požadováno na výdaj, který nebylo lze hodnotit jako jednorázový, mimořádný a neočekávatelný.
6. Žalovaný tedy navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

7. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobkyně nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud sám pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
9. Dne 5. 8. 2020 podala žalobkyně žádost o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu čtvrtletního jízdného v MHD ve výši 1.650,- Kč coby nezbytného jednorázového výdaje. Správní orgán prvního stupně pak dne 3. 9. 2020 rozhodl o nepřiznání dávky

mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje žalobkyně, neboť dospěl k závěru, že úhradu čtvrtletního jízdného na MHD nelze považovat za nezbytný jednorázový výdaj, na který by bylo možné čerpat dávku mimořádné okamžité pomoci.

10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém mimo jiné argumentovala demonstrativní povahou výčtu nezbytných jednorázových výdajů v ust. § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "ZPHN") a dále podrobně vysvětlila, proč o přiznání předmětné dávky požádala. Napadeným rozhodnutím pak bylo odvolání žalobkyně žalovaným zamítnuto a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
13. Podle ust. § 2 odst. 5 písm. a) ZPHN může orgán pomoci v hmotné nouzi za osobu v hmotné nouzi považovat též osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázání ztráty osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků, a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu.
14. Podle ust. § 36 odst. 1 písm. b) ZPHN má nárok na mimořádnou okamžitou pomoc osoba uvedená v § 2 odst. 4 a 5, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi.
15. Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, správní orgány postupovaly správně, pokud se při posuzování žádosti žalobkyně zaměřily na povahu výdaje, na který žalobkyně chtěla čerpat dávku mimořádné okamžité pomoci. Zdejší soud pak souhlasí i se závěrem správních orgánů v tom směru, že výdaj na zakoupení čtvrtletního (pozn. soudu v napadeném rozhodnutí zřejmě v důsledku písařské chyby nesprávně uvedeno 30denního) časového kuponu MHD nelze podřadit pod výčet nezbytných jednorázových výdajů uvedený v ust. § 2 odst. 5 písm. a) ZPHN. Lze sice souhlasit s tím, že se zde jedná o výčet demonstrativní, avšak z tohoto výčtu je patrné, že zákonodárce měl na mysli výdaje nezbytné a jednorázové. Tyto parametry však čtvrtletní časový kupon MHD jistě nesplňuje, neboť jej nelze považovat za nezbytný, když alternativy v podobě kupř. zvýhodněných krátkodobých jízdenek zmínil žalovaný v napadeném rozhodnutí, a současně nejde o výdaj jednorázový, nýbrž takový, jehož potřeba (nikoli nezbytnost) se opakuje (v tomto případě čtvrtletně). Z výčtu cit. ust. ZPHN je rovněž zřejmé, že se má jednat o výdaj s prvky určité

nahodilosti či nepředvídatelnosti, k jehož překlenutí má požadovaná dávka sloužit. Ani těmto parametrům pak výdaj na zakoupení čtvrtletního časového kuponu MHD neodpovídá, když se jedná o výdaj s jasnými (a jinak jistě správnými) rysy racionálního plánování, předvídatelnosti a pravidelnosti.

16. S ohledem na shora uvedené se tak zdejšímu soudu jeví naprosto přiléhavým závěr správních orgánů v tom směru, že žalobkyní deklarovaný výdaj lze podřadit mezi výdaje, k jejichž úhradě slouží spíše institut příspěvku na živobytí, jehož je podle žalované žalobkyně rovněž příjemcem (a pokud tomu tak není, je na žalobkyni, aby si o tuto sociální dávku požádala).
17. Pokud pak jde o námitky žalobkyně uvedené v žalobě, je třeba konstatovat, že tyto jsou jen velmi obecné a žaloba je proto jako celek na samé hranici projednatelnosti. Soudu proto nezbývá, než rovněž v poněkud obecné rovině konstatovat, že nezákonnost u napadeného rozhodnutí neshledal. Stejně tak soud neshledal na straně správních orgánů žádný nesprávný úřední postup či „těžké vady“ řízení.
18. Pokud žalobkyně tvrdila, že byla napadeným rozhodnutím krácena na svých právech, pak ke škodě věci nijak nespécifikovala, v čem konkrétním toto krácení na právech mělo spočívat, pročez zdejší soud není při nejlepší vůli schopen takto obecně formulovanou námitku posoudit konkrétněji než konstatováním, že ani po přezkoumání napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žádné zkrácení žalobkyně na jejích právech neshledal. Za krácení práv žalobkyně přitom nelze bez dalšího považovat jen to, že napadeným a prvostupňovým rozhodnutím nebylo žalobkyni vyhověno.

VII. Závěr a náklady řízení

19. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto jí zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
20. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 27. 1. 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce